

Arrest

nr. 194 207 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtou van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

U bent afkomstig van het dorp Zangoye in het district Behsud in de provincie Nangarhar. Kort na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar het dorp Khunum Koto in het district Hisarak in de provincie Nangarhar. Toen u zeven of acht jaar oud was, gingen u en uw familie opnieuw in het dorp Zangoye wonen omdat er problemen waren tussen uw vader enerzijds en uw oudste oom S. en diens zonen die ook in Khunum Koto wonen anderzijds. Er diende vijf jerib familiegrond verdeeld te worden onder de vier broers. Uw oudste oom eiste extra jerib grond op. Uw vader ging hier niet meer akkoord.

De twee zonen van uw oom S., uw neven H. en R., kwamen u voor het eerst opzoeken toen uw moeder overleden was, drie jaar voor uw vertrek. Hierna bleven ze u opzoeken. Ze vroegen u steeds met hen rond te hangen en ritjes te maken in de auto. Uw vader verbood u dat.

Vanaf april 2015 werkte u in de bouwsector bij A. U. in het dorp Gawchack in het district Surkh Rod. Uw vader wou niet dat u het huis verliet of ging werken, daarom begeleidde hij u in het begin tot uw werksite. In diezelfde maand vroegen H. en R. u om u aan te sluiten bij een groepering. Ze gaven u echter geen verdere informatie. U sprak hierover met uw vader en die gebood u binnen te blijven. Een drietal maanden voor uw vertrek uit de regio, spraken uw neven uw vader aan. Ze zeiden hem dat hij ofwel zijn land moest opgeven ofwel zijn zoon moest meesturen met hen. Uw vader weigerde beide opties. Een aantal dagen later werd u op weg van uw werkplaats in het dorp Gawchack naar huis aangereden door de auto van H.. Toen u bij bewustzijn kwam was u thuis. U bleef de volgende drie maanden binnen. H. en R. kwamen u in die periode éénmaal thuis opzoeken. Uw neven zeiden dat er nog tijd was om u met hen mee te geven, maar uw vader weigerde. Hierop zeiden uw neven dat ze ook andere manieren kenden om u weg te nemen. Uw vader sprak met uw oom aan moederszijde. Hij nam u mee naar zijn huis. Na één nacht pikte de smokkelaar u 's morgens vroeg op.

U heeft Afghanistan verlaten op het einde van september 2015 en reisde via verschillende landen waaronder Servië en Duitsland naar België, waar u op 17 november 2015 aankwam en zestien dagen later asiel aanvraagde.

Na aankomst in België nam u contact op met uw vader, die u toevertrouwde dat H. en R. talibanstrijders waren die u wilden rekruteren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart dat uw neven lid van de taliban zijn en u trachtten te rekruteren (CGVS, p. 12). Echter uw verklaringen over uw problemen met uw neven zijn inconsistent en weinig doorleefd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw neven u gevraagd hadden zich aan te sluiten bij de taliban. Dit zou verschillende keren zijn gebeurd in een periode van twee tot drie jaar. Indien u zich niet zou aansluiten moest u uw deel van de familiegronden aan hen geven of zouden ze u doden. Twee of drie maanden voor uw vertrek zou u dan met de wagen aangereden zijn door uw neef H. (vragenlijst CGVS, vraag 5). Echter, wanneer u op het CGVS gevraagd wordt uw problemen in detail en zo volledig mogelijk uit te leggen, vermeldt u nergens in uw - uitgebreide - verklaringen dat uw neven u wilden aansluiten bij hun groepering. Noch vermeldt u iets over doodsb bedreigingen of het afgeven van uw deel van de familiegronden (CGVS, p. 11 en 12). Uit uw verklaringen blijkt louter dat uw vader een ruzie had met zijn oudste broer, dat u een goede relatie had met uw neven en dat uw neven met u wilden optrekken maar dat uw vader dit niet wilde. Een tijd later zou u dan plots door uw neef zijn aangereden (CGVS, p. 11 en 12). Dat u op het CGVS, gevraagd om uw probleem zo volledig mogelijk en in alle detail te beschrijven, niets vermeldt over hun vraag zich aan te sluiten bij hun groepering, over de doodsb bedreigingen, en over het afgeven van uw deel van de familiegronden, wat nochtans blijkens uw verklaringen op de DVZ de kern van uw asielrelaas zou betreffen, maakt dat er ernstig getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Dat u later, wanneer verder gevraagd wordt wat uw neven dan precies van u wilden, uiteindelijk toch nog aanhaalt dat uw neven u wilden rekruteren bij de taliban kan nog maar weinig overtuigen (CGVS, p. 12). Er kan immers verwacht worden dat u dit gegeven, dat immers de kern van uw asielrelaas vormt, zou aanhalen wanneer u gevraagd wordt om uw problemen in Afghanistan zo volledig mogelijk en in alle detail te vertellen. Ook hun eis om uw deel van de familiegrond te geven, indien u zich niet zou aansluiten bij hen, haalt u uiteindelijk pas aan na vele vragen hieromtrent en maakt dat uw relaas dan ook weinig doorleefd overkomt (CGVS, p. 16). Nergens uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat uw neven u met de dood bedreigden voor u werd aangereden.

Ook op een ander punt zijn uw verklaringen weinig consistent. Zo verklaarde u op de DVZ dat u niet wist over welke groepering uw neven het hadden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS verklaart u

aanvankelijk dat u pas in België te weten bent gekomen dat uw neven lid zijn van de taliban (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw neven ooit over de taliban hadden gesproken zegt u dat hij – uw neef H. – “niets zei” en voegt u hieraan toe dat hij u een auto beloofde en zei dat u van niemand bang zou moeten zijn (CGVS, p. 11). Echter, later in het gehoor zegt u “wanneer ze praatten ging het altijd over de taliban” (CGVS, p. 14). Dan weer zegt u dat ze niet direct over de taliban praatten maar dat ze u vaak aanzetten zich bij hen aan te sluiten en dat u dan begreep dat zij bij de taliban waren (CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer u dan precies begreep dat uw neven bij de taliban waren, wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat u het pas begreep na uw komst naar België (CGVS, p. 14). Later zegt u dan weer dat u wel begreep dat zij het over de taliban hadden op het moment zij met u spraken (CGVS, p. 16). Echter, wanneer de vraag herhaald wordt wanneer u zich precies realiseerde dat zij over de taliban spraken, wijzigt u uw verklaringen nogmaals en zegt u opnieuw dat u het zich pas realiseerde na uw komst naar België. Dergelijke verklaringen zijn weinig consistent en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen in verdere mate.

Het is ook vreemd dat uw vader zou geweten hebben dat zij bij de taliban waren maar dat hij dit pas zou hebben gezegd in België. U verklaart, op de vraag uw gesprek met uw neven te beschrijven met betrekking tot uw rekrutering, dat ze u niets zeiden over deze groepering – enkel dat het een “vriendschapsgroep” zou zijn – maar dat uw vader het wel wist (CGVS, p. 16). Er kan in dat geval verwacht worden dat u dit ook reeds voor uw vertrek geweten zou hebben en dit al zeker zou hebben weten aan te geven op uw interview op de DVZ.

U verklaart verder niet te weten hoelang u na uw aanrijding door uw neef H. in het ziekenhuis heeft gelegen (CGVS, p. 16 en 17). U zou zich niets meer van het ziekenhuis kunnen herinneren (CGVS, p. 17). Echter op de DVZ verklaarde u dat u één nacht in het ziekenhuis zou hebben verbleven, waarna u naar huis mocht (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen ontkent u louter op de DVZ gezegd te hebben dat u één nacht in het ziekenhuis zou hebben verbleven (CGVS, p. 17).

Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw neven u zouden hebben willen overhalen om zich aan te sluiten bij de taliban maar dat zij niet over de taliban zouden hebben gesproken. Indien zij u daadwerkelijk zouden hebben willen rekruteren voor de taliban kan verwacht worden dat zij niet steeds louter over een “vriendschapsgroep” zouden spreken.

Het is eveneens opvallend dat u geen kennis blijkt te hebben over S., de vader van deze neven, behalve het dorp waar hij woont – en waar uzelf eveneens zou hebben gewoond (CGVS, p. 3 en 13). Gevraagd om te vertellen wat u weet over uw oom zegt u vreemd genoeg dat u niets over hem weet (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de financiële situatie van hem en zijn zonen zegt u dat ze rijk zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd naar hun aanzien in hun dorp zegt u dit niet weten (CGVS, p. 14). Indien u daadwerkelijk reeds enkele jaren voor uw vertrek contact zou hebben gehad met uw neven en vervolgens door hen het land zou hebben moeten verlaten kan verwacht worden dat u in al die tijd toch enige concrete informatie zou moeten zijn te weten gekomen over uw oom. Dat u verklaart niets te weten over uw oom haalt uw problemen met uw neven verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw problemen met uw neven niet aannemelijk kan maken.

U haalt verder nog een landconflict aan tussen uw vader en zijn oudste broer. U verklaart dat de familiegrond vijf jerib betreft en dat deze onder vier broers moest worden verdeeld. Uw oudste oom eiste een extra jerib grond op. Uw vader ging niet akkoord waarna een ruzie ontstond (CGVS, p. 11). Wanneer u acht jaar was verhuisde u met uw familie van Hesarak, waar uw oom woonde, naar Behsud omwille van deze ruzie tussen uw vader en zijn broer (CGVS, p. 3 en 4). Deze gronden bevinden zich in het dorp van uw oom in Hesarak en worden door hem en uw andere ooms bewerkt (CGVS, p. 13). U kan niet aantonen als gevolg van dit conflict daadwerkelijk problemen te hebben of te zullen hebben bij terugkeer naar Afghanistan. Zoals reeds aangehaald heeft u uw problemen met uw neven, die eisten dat u zich bij hen zou aansluiten of anders uw deel van de familiegronden aan hen zou moeten geven, niet kunnen aantonen. Nergens in uw verklaringen maakt u melding van andere problemen die u of uw familie zouden hebben gehad omwille van deze ruzie sinds jullie verhuis naar Behsud wanneer u acht jaar was, of dat u hier in toekomst problemen door zou kunnen krijgen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en het verzendingsbewijs vormen slechts een bewijs van uw identiteit, nationaliteit en herkomst, waar niet aan getwijfeld wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste

aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U geeft immers aan dat u niet weet of er taliban aanwezig waren in uw dorp (CGVS, p. 14 en p. 18). U vertelt verder dat de politie soms in de avond in uw dorp patrouilleert (CGVS, p. 18). De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in uw regio, zoals de aanslag op een kantoor van Kabul

Bank of op de luchthaven van Jalalabad, bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Zangoye deel uitmaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn problematiek zo goed als exclusief beoordeeld heeft vanuit het perspectief dat zijn familieleden lid zouden zijn van de taliban en verzoeker wilden rekruteren. Hij wijst er daarentegen op dat zijn reden voor het verlaten van zijn regio van herkomst uit Afghanistan toe te schrijven is aan het landconflict tussen verzoekers vader en diens broer. Verzoeker wijst erop dat dergelijke grondconflicten regelmatig voorkomen in de Afghaanse samenleving, citerend uit verschillende persartikels en rapporten. Hij besluit dat dit grondenconflict ervoor gezorgd heeft dat zijn vader tot tweemaal toe is gevlucht vanuit Hisarak naar Behsud, doch dat de redenen en omstandigheden hiertoe niet verduidelijk zijn gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In dit kader benadrukt verzoeker dat de samenwerkingsplicht – vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en in het Belgisch recht omgezet door artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen – die ook op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rust hem er nochtans toe noopt om alle relevante feiten te verzamelen. Het is naar mening van verzoeker immers cruciaal om te weten of het om een eerder ondergane vorm van vervolging ging of niet. Hij considereert in dit kader dat kan worden aangenomen dat zijn vader niet van dorp en district zou verhuizen indien hij geen gegronde vrees voor vervolging had, nu het in Afghanistan bijzonder moeilijk is om zonder stam of familienetwerk te overleven buiten de eigen regio. Voorts meent verzoeker dat indien het niet absoluut noodzakelijk was geweest zijn vader en hijzelf een zeker bestaan niet hadden omgeruild voor een onzeker bestaan zonder netwerk. Hij vervolgt dat de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek is en dat, hoewel een familiaal netwerk een middel van bijstand vormt, UNHCR stelt dat dit netwerk in vele gevallen uitgeput is, waartoe verzoeker nog citeert uit verschillende rapporten. Verzoeker besluit dit middel door te stellen dat op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan worden besloten dat hij eerdere vervolging heeft ondergaan in het verleden, gelet op de vlucht van zijn gezin naar aanleiding van het landenconflict en dat het aan verwerende partij toekomt om aan te tonen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

2.1.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de algemene

motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele informatie geeft om welke wijken precies bij de stad Jalalabad wordt gerekend. Zo is het naar mening van verzoeker niet mogelijk om uit te maken waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of het dorp Zangoye, waar verzoeker woonde, qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad rekent. Verzoeker voert aan tevens vruchteloos te zoeken naar de criteria die hiertoe gehanteerd werden en besluit dat het om een fictie blijkt te gaan die geen weerslag vindt in de feiten. In zoverre in de COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier wordt verwezen naar het grootstedelijk gebied Jalalabad merkt verzoeker op dat het kaartje niet leesbaar is en dat de voetnoot die hieraan werd toegevoegd verwijst naar een referentie die verder niet terug te vinden is. Verzoeker vervolgt met te stellen als volgt: *“De COI Focus geeft aan dat de bronnen niet hetzelfde gebied afbakenen, en dat de bronnen vaak onduidelijk zijn over in welk district bepaalde gemeentes liggen. De COI Focus vermeldt dan een plek in Surkhrod, Farm Hada, dat in persberichten als buitenwijk van Jalalabad wordt beschouwd. Hetzelfde zou volgens de COI Focus gelden voor de gebieden in politiezone nr.6 zoals Sayaf Family Colony, en Khalls Family Colony.*

Geen van deze gebieden betreft het dorp Zangoye, waaruit verzoeker afkomstig is.” Opnieuw besluit verzoeker dat derhalve geen enkele informatie wordt aangereikt die toelaat om aan te nemen dat Zangoye een dergelijke buitenwijk zou uitmaken.

Verzoeker herhaalt vervolgens dat de criteria op basis waarvan Zangoye tot Jalalabad wordt gerekend voor wat betreft de veiligheidssituatie volstrekt onduidelijk zijn, waar hij te kennen geeft: *“De COI Focus besluit dan met betrekking tot dit thema dat de cijfers die gegeven worden in de COI Focus zich beperken tot het district Jalalabad, en dat CEDOCA niet actief op zoek is gegaan naar incidenten die zich in de gemeenschappen rond het district Jalalabad voordeden.*

Dit wilt zeggen dat het volstrekt onduidelijk is op basis van welke criteria Zangoye tot Jalalabad wordt gerekend voor wat betreft de veiligheidssituatie, dat dan ook onduidelijk is of die criteria legitiem zijn, dat er op basis van de criteria die verwerende partij wél zelf geeft, ni het vermeld worden in persberichten als zijnde een buitenwijk van Jalalabad, er geen informatie wordt geboden waarin Zangoye effectief als een dergelijke buitenwijk benoemd wordt, én dat CEDOCA geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie in Zangoye zelf.”

Voorts is er voor het dorp van verzoeker geen informatie beschikbaar dat er veel IDP's aldaar onderdak zouden zoeken, terwijl dit wel het geval is voor de wijken Farm Hada en Khalls Family Colony. Evenmin is er enige informatie voorhanden waaruit blijkt dat Zangoye geürbaniseerd is en blijkt daarentegen uit verzoekers verklaringen dat het een echt plattelands dorp is, wat nochtans cruciaal is bij de beoordeling van de veiligheidssituatie vermits in de bestreden beslissing gesteld wordt dat deze sterk verschilt voor steden enerzijds en het platteland anderzijds.

Verzoeker citeert artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn en leidt hieruit de plicht af voor verwerende partij om ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist over deze informatie kan beschikken.

Voorts benadrukt verzoeker dat zijn profiel in rekening moet worden gebracht. Zijn minderjarigheid, ongeletterdheid en het feit dat zijn moeder gestorven is en hij aldus moet instaan voor het huishouden en de zorg van zijn twee broers en zus, zijn immers essentieel bij de beoordeling van de kwetsbaarheid en de nood aan bescherming in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is van mening dat zelfs mocht Zangoye bij Jalalabad worden gerekende de veiligheidsanalyse van de bestreden beslissing toch wel op een bijzonder optimistische lezing van de COI Focus berust aangezien uit de informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad drastisch verslechterd is, dat het aantal burgerslachtoffers is toegenomen in Jalalabad (het aantal ligt nu hoger dan voor Kandahar, waarvoor nochtans de subsidiaire bescherming geldt) en dat Jalalabad overigens niet meer veilig bereikbaar is. Verzoeker duidt er in dit kader nog op dat voor hem het districtshuis van Hisarak de bevoegde instantie blijft, hetgeen inhoudt dat hij zich door onveilig gebied en onveilige districten dient te begeven om het minste papierwerk te regelen.

2.1.1.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt volgende nieuwe stukken aan het verzoekschrift: het *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, van Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland van december 2013 (stuk 2), *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 6 augustus 2013 (stuk 3), *"UNHCR, Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report — Universal Periodic Review: Afghanistan"* van UNHCR van juni 2013 (stuk 4), *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 19 april 2016 (stuk 5) en *"AFGHANISTAN Common Humanitarian Action Plan Mid-Year Review 2013"* van UNOCHA van juni 2013 (stuk 6).

Per drager brengt de verwerende partij een verweernota d.d. 7 maart 2017 bij samen met het rapport *"Report. Afghanistan: The security situation in Nangarhar province"* van 13 oktober 2016.

Op 11 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad"* van 9 juni 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende stavingstukken neer: UN OCHA, *"Afghanistan. Nangarhar Province. District Atlas"* van april 2014, *"Atlas of Afghan City Regions"* van 2016 en het artikel *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van Asylus van augustus 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Voor zover ze een repliek vormen op de verweernota van 8 maart 2017 worden de punten van de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd uit de debatten geweerd. Het is de partijen immers verboden om op de zitting of in een niet voorzien proceduregeschrift enig nieuw middel aan de Raad voor te leggen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. DOC 51K2479/001, 95).

Dit verbod belet niet dat de partijen op de zitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zijn aangevoerd en evenmin dat zij argumenten of excepties aanvoeren over de ontvankelijkheid van de rechtsvordering of op de zitting nieuwe gegevens aanvoeren in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. De stukken die bij verzoekers aanvullende nota werden gevoegd, worden niet uit de debatten geweerd, aangezien het nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 39/76, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.2. Verzoeker stelt problemen te hebben met zijn neven (de zonen van zijn oom langs vaderszijde), H. en R.. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over zijn problemen met zijn neven inconsistent en niet doorleefd zijn, vermits verzoeker op Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat zijn neven hem gevraagd hadden zich aan te sluiten bij de taliban onder de bedreiging anders zijn familiegronden aan hen te moeten geven of door

hen gedood te worden, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding maakt over de doodsb bedreigingen of het afgeven van zijn deel van familiegronden; (ii) verzoeker eveneens inconsistente verklaringen aflegt aangaande de groepering waarover zijn neven het hadden; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader geweten zou hebben dat zijn neven bij de taliban waren maar dit pas zou hebben gezegd nadat verzoeker in België was aangekomen; (iv) verzoeker tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen aflegt over de vraag hoelang hij na zijn aanrijding door zijn neef H. in het ziekenhuis heeft gelegen; (v) het ongeloofwaardig is dat verzoekers neven hem zouden hebben willen overtuigen om zich aan te sluiten bij de taliban, zonder over de taliban gesproken te hebben; (vi) verzoekers gebrek aan kennis over S., de vader van zijn neven, verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt; (vii) verzoeker niet aantoonbaar dat hij als gevolg van het landconflict tussen zijn vader en zijn oom daadwerkelijk problemen heeft of zal hebben bij terugkeer naar Afghanistan en (viii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich in het onderhavig verzoekschrift immers tot het *a posteriori* verschuiven van het zwaartepunt van zijn asielrelaas van zijn problemen met zijn neven naar het landconflict tussen zijn vader en oom als reden waarom hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Zo geeft hij aan dat het landconflict ervoor gezorgd heeft dat zijn vader tot tweemaal toe is dienen te vluchten uit Hisarak naar Behsud en dat zijn familie aldus reeds eerder aan vervolging is blootgesteld. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in de vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, noch tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het landconflict als essentieel element van zijn asielrelaas naar voor schuift. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, verklaarde verzoeker immers *"Mijn vader heeft drie broers. Mijn vader en zijn broers hadden 5 jerib (landmaat) grond. De zonen van mijn oudste oom, genaamd S. hebben mij de vraag gesteld om mij aan te sluiten bij hun groepering. Ik weet niet over welke groepering het gaat. Dit gebeurde verschillende keren over een tijdspanne van ongeveer 2 à 3 jaar. Indien ik mij niet zou aansluiten moest ik mijn deel van de gronden afgeven, of zouden ze mij doden. (...) Na mijn werk werd ik aangereden in Daronta door mijn neef H.. Mijn toestand was zeer slecht, ze brachten mij naar het ziekenhuis. Ik ben 1 nacht in het ziekenhuis gebleven, hierna mocht ik naar huis. (...)"* (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5.), waaruit blijkt dat verzoeker de kern van zijn asielrelaas situeert in de door hem voorgehouden problemen met zijn neven. Ook in de vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen en tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoeker het enkel over problemen met zijn neven omwille van zijn weigering om in te gaan op de vraag om zich bij "hun groepering" aan te sluiten (administratief dossier, stuk 9). De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Het is niet ernstig dat verzoeker *a posteriori* een aantal gegevens te berde brengt en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiernaar geen deugdelijk onderzoek zou hebben gevoerd. Temeer de Raad vaststelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk het landconflict tussen verzoekers vader en diens oudste broer (verzoekers oom) heeft betrokken in de appreciatie van verzoekers asielrelaas. Dienaangaande wordt pertinent in de bestreden beslissing overwogen: *"U haalt verder nog een landconflict aan tussen uw vader en zijn oudste broer. U verklaart dat de familiegrond vijf jerib betreft en dat deze onder vier broers moest worden verdeeld. Uw oudste oom eiste een extra jerib grond op. Uw vader ging niet akkoord waarna een ruzie ontstond (CGVS, p. 11). Wanneer u acht jaar was verhuisde u met uw familie van Hesarak, waar uw oom woonde, naar Behsud omwille van deze ruzie tussen uw vader en zijn broer*

(CGVS, p. 3 en 4). Deze gronden bevinden zich in het dorp van uw oom in Hesarak en worden door hem en uw andere ooms bewerkt (CGVS, p. 13). U kan niet aantonen als gevolg van dit conflict daadwerkelijk problemen te hebben of te zullen hebben bij terugkeer naar Afghanistan. Zoals reeds aangehaald heeft u uw problemen met uw neven, die eisten dat u zich bij hen zou aansluiten of anderszins uw deel van de familiegronden aan hen zou moeten geven, niet kunnen aantonen. Nergens in uw verklaringen maakt u melding van andere problemen die u of uw familie zouden hebben gehad omwille van deze ruzie sinds jullie verhuis naar Behsud wanneer u acht jaar was, of dat u hier in toekomst problemen door zou kunnen krijgen."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift nog aanvoert dat de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek is en dat het familiaal netwerk – hoewel vaak een middel van bijstand – in vele gevallen reeds uitgeput is en hij hieruit afleidt dat zijn vader aldus zijn zeker bestaan in zijn dorp en district enkel uit absolute noodzaak heeft omgeruild voor een onzeker bestaan zonder netwerk, slaagt hij er allerminst in de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de humanitaire situatie in (bepaalde delen van) Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de verweernota terecht wordt opgeworpen dat verzoekers familie de moeilijkheden aangaande het landconflict, blijkens verzoekers verklaringen, steeds uit de weg is kunnen gaan door een verhuis in de regio van herkomst zelf en dat zijn vader, zijn broers en zus, na zijn vertrek, actueel nog steeds in Zangoye verblijven (administratief dossier, stuk 5, p. 4).

Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Door de loutere bewering dat grondconflicten vaak voorkomen in Afghanistan, hierbij citerend uit het "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", van Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland van december 2013 (stuk 2), "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 6 augustus 2013 (stuk 3), "UNHCR, Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report — Universal Periodic Review: Afghanistan" van UNHCR van juni 2013 (stuk 4), "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016 (stuk 5), vermag verzoeker evenmin de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband te weerleggen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland* C-277/11), aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verweerder vooreerst terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel." Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 heeft toegevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 11), waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om landeninformatie en criteria aan te reiken die toelaten om vast te kunnen stellen dat verzoekers dorp van herkomst, Zangoye, district Beshud, provincie Nangarhar effectief een buitenwijk van Jalalabad zou betreffen en qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad moet worden gerekend, merkt de Raad op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het

administratief dossier en bij aanvullende nota wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat Zangoye tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie map 'Landeninformatie', stuk 1, p. 6 (figuur 2), stuk 1, p. 7 (figuur 3), stuk 2: OCHA, "*Nangarhar Province, Beshud district, reference map*" (met een uitvergroete kaart van het gebied waar Zangoye gesitueerd is) en rechtsplegingsdossier, stuk 4). Dat de stedelijke gebieden die Jalalabad omringen, waaronder Zangoye, zich op economisch en sociaal vlak evenals op vlak van leefmilieu van de stad Jalalabad onderscheiden doch er een symbiotische verhouding bestaat tussen beide gebieden, volstaat allerminst om te ontkennen dat de stedelijke gebieden tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoren en qua veiligheidssituatie tot de stad Jalalabad gerekend dienen te worden. Waar verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert dat de kaarten uit het administratief dossier zijn opgesteld of ingekleurd door de verwerende partij zelf, merkt de Raad op dat de landeninformatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert afkomstig is van haar studiedienst CEDOCA die op objectieve en neutrale wijze alle landeninformatie verzamelt en analyseert. De informatie in het administratief dossier werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer verzoeker nalaat enige andersluidende actuele informatie voor te leggen. Dat de verwerende partij zelf de kaarten zou inkleuren is een loutere bewering die verder niet gestaafd worden door concrete aanwijzingen. Alwaar verzoeker nog aanvoert dat het districtshuis van Hisarak het bevoegde districtshuis blijft en suggereert dat de veiligheidssituatie ten opzichte van Hisarak geapprecieerd dient te worden, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering waarmee hij er niet in slaagt voormelde motieven te weerleggen.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie *security enforcement*. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Voorts treedt de raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de verweernota terecht gesteld wordt als volgt:

“Voor zover verzoekende partij geen genoegen neemt met het onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie en poneert dat de kwestieuze COI in essentie geen betrekking heeft op dienst dorp, district en provincie van herkomst (Zangoye, Behsud, Nangarhar), laat verweerder bij onderhavige verweernota een bijkomend rapport geworden wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, i.e. LandInfo, Report Afghanistan: The security situation in Nangarhar province dd. 13 oktober 2016. Verweerder verwijst dienaangaande meerbepaald naar bladzijde 21 van het rapport dat in het bijzonder de veiligheidssituatie in het district Beshud aanbelangt, doch ontwaart hierin evenmin elementen waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdringt; integendeel blijkt hieruit tevens dat het geweld dat in de districten Beshud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers”. Dit alles wordt bovendien bevestigd door verzoekers verklaringen gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen: “U geeft immers aan dat u niet weet of er taliban aanwezig waren in uw dorp (CGVS, p. 14 en p. 18). U vertelt verder dat de politie soms in de avond in uw dorp patrouilleert (CGVS, p. 18). De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in uw regio, zoals de aanslag op een kantoor van Kabul Bank of op de luchthaven van Jalalabad, bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Zangoye deel uitmaakt.”

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat Jalalabad ondertussen niet meer veilig bereikbaar is omdat de weg tussen Jalalabad en Kabul in 2016 een belangrijk doelwit geworden is van gewapende groeperingen en dat hij aldus riskeert geconfronteerd te worden met de taliban op deze weg en als teruggekeerde geïdentificeerd te worden, wijst de Raad erop dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar het artikel *“Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”* van Asylus van augustus 2017, merkt de Raad op dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon niet volstaat om *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde te weerhouden. Verzoeker toont immers niet aan dat hij in die mate ‘verwesterd’ zou zijn door zijn verblijf in België dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich aan de Afghaanse normen en waarden bij terugkeer aan te passen.

Voorts beperkt verzoeker zich tot het louter betwisten van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarmee hij evenwel niet vermog aan te tonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.3.3.3. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van

artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER